

Sygn. akt II KO 27/21

POSTANOWIENIE

Dnia 20 kwietnia 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marek Siwek

w sprawie **Ł. M.**

skazanego z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 20 kwietnia 2021 r.,

wniosku skazanego

o wznowienie postępowania zakończonych prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 18 kwietnia 2019 r., sygn. akt II Ka (...), utrzymującym w mocy

wyrok Sądu Okręgowego w P.

z dnia 7 listopada 2018 r., sygn. akt III K (...)

na podstawie art. 545 § 3 k.p.k.

postanowił

**odmówić przyjęcia wniosku Ł. M. wobec jego oczywistej
bezzasadności.**

UZASADNIENIE

Do Sądu Najwyższego wpłynął osobisty wniosek Ł. M. (uzupełniony pismem z 1 kwietnia 2021 r.) o wznowienie postępowania w jego sprawie, zakończonej powołanym wyżej prawomocnym wyrokiem skazującym za czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. i in., na karę 9 lat pozbawienia wolności. Z treści wniosku wynika, że skazany kwestionuje prawidłowość dokonanej oceny dowodów w jego sprawie, wskazując zarazem na konieczność przeprowadzenia dowodu w postaci zeznań funkcjonariuszy policji.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek Ł. M. jest oczywiście bezzasadny, co obligowało do odmowy jego przyjęcia.

Zgodnie z art. 545 § 3 k.p.k., sąd odmawia przyjęcia wniosku niepochodzącego od osoby wymienionej w § 2 (adwokata, radcę prawnego, radcę Prokuraturii Generalnej RP) bez wzywania do usunięcia jego braków formalnych, jeżeli z treści wniosku, w szczególności odwołującego się do okoliczności, które były już rozpoznawane w postępowaniu o wznowienie postępowania, wynika jego oczywista bezzasadność.

Z treści tego przepisu wynika obowiązek – nałożony na sąd wypowiadający się w przedmiocie wznowienia postępowania – w zakresie przeprowadzenia wstępnej kontroli wniosku pod kątem jego ewentualnej bezzasadności o charakterze oczywistym, która wynikać może przykładowo z tego, że wskazano w nim takie okoliczności, które z natury rzeczy nie mogą uruchomić procedury wznowieniowej, gdyż już ze wstępnej ich oceny wynika, że wnioskodawca pozornie lub zupełnie nietrafnie kwalifikuje je do którejś z podstaw wznowienia postępowania, podczas gdy do tych podstaw nie mogą być zaliczone.

Analiza wniosku Ł.M. jednoznacznie wskazuje, że żadna ze przedstawionych przez niego okoliczności nie mieści się w katalogu przesłanek wznowienia postępowania określonych w art. 540 k.p.k., art. 540a k.p.k., art. 540b k.p.k. Skazany neguje swoje sprawstwo w zakresie przypisanego mu usiłowania zabójstwa T. B. i w tym celu podważa – jako wartościowe i wiarygodne źródła – zeznania pokrzywdzonego oraz A.Ś. Dodatkowo skazany twierdzi, że postępowanie dowodowe w jego sprawie nie było kompleksowe, albowiem nie przesłuchano funkcjonariuszy policji sporządzających notatkę urzędową, których zeznania miałyby na celu weryfikację wiarygodności zeznań pokrzywdzonego.

Argumenty skazanego należy jednak ocenić, jako chybione z punktu widzenia podstaw wznowienia, gdyż przede wszystkim nie mogą być zaliczone do kategorii nowych faktów i dowodów, o jakich mowa w art. 540 § 1 pkt 2 lit a k.p.k., a najwyraźniej do tej podstawy wznowienia postępowania nawiązuje skazany w złożonym w niniejszej sprawie wniosku. Oczywiście jest, że dowód, którego potrzebę sugeruje skazany nie jest nowym dowodem, gdyż potencjalnie był znany

orzekającym w sprawie sądom. Niezupełność dowodzenia, w sugerowanym przez skazanego zakresie, mogła być zatem uchybieniem właściwym do podniesienia w apelacji, a więc w zwykłym środku odwoławczym, nie zaś w nadzwyczajnym środku zaskarżenia, jakim jest wniosek o wznowienie postępowania. Należy jednak przede wszystkim podkreślić, że podnoszone przez skazanego argumenty były przedmiotem weryfikacji w postępowaniu jurysdykcyjnym, a to powoduje, że wniosek złożony w niniejszej sprawie należy ocenić, jako w istocie zmierzający do tego, by zgromadzony materiał dowodowy ponownie został oceniony pod względem merytorycznym.

Z uzasadnienia wyroku Sądu I instancji wynika, że zeznania T. B. ale także siostry skazanego A. Ś., podlegały wnikliwej - a nie jak utrzymuje skazany powierzchownej i bezkrytycznej - ocenie. Dostrzeżono w poszczególnych depozycjach nieścisłości, co spowodowało przecież, że zeznania A. Ś. mogły tylko w części posłużyć za fundament ustaleń faktycznych, także dlatego, iż jako osoba najbliższa zeznawała w sposób jak najbardziej korzystny dla Ł. M. Jeśli zaś idzie o zeznania pokrzywdzonego, to uznano je za pełnowartościowy dowód, wyjaśniając jednocześnie przyczyny luk w tych relacjach, wynikających z utraty sił przez pokrzywdzonego, kilkakrotnie ugodzonego nożem przez oskarżonego (s. 5, 6 uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego). Z pisemnych motywów wyroku Sądu Apelacyjnego wynika natomiast, że sferą kontroli instancyjnej objęto przede wszystkim ocenę poszczególnych dowodów. Nie stwierdzono jakichkolwiek błędów w tym zakresie, akcentowano natomiast, że Sąd Okręgowy z odpowiednią uwagą i reakcją podszedł do rozbieżności w depozycjach wskazanych świadków, co właściwie uzasadnił (s. 4, 5 uzasadnienia wyroku Sądu Apelacyjnego). Bezpodstawne są zatem twierdzenia i zarazem oczekiwania skazanego, dotyczące potrzeby, a wręcz możliwości weryfikacji wiarygodności tychże źródeł w trybie nadzwyczajnego środka zaskarżenia, tak jak jego sugestie o rzekomej zмовie pokrzywdzonego i powołanego wyżej świadka, którzy mieli uzgodnić wspólną wersję zdarzenia, co także ewentualnie miałoby być powodem kontroli wyroku w trybie wznowieniowym.

Ł. M. poza zarzutami, dotyczącymi wyłącznie postępowania dowodowego (ocena poszczególnych dowodów), nie przedstawił w złożonym wniosku o

wznowienie postępowania żadnych przekonujących argumentów, mogących rzutować na wydane wobec niego prawomocne rozstrzygnięcie z punktu widzenia podstaw wznowienia postępowania. Postępowanie wznowieniowe nie jest natomiast trybem umożliwiającym dokonanie ponownie oceny zebranych dowodów i przeprowadzenie kontroli w zakresie przyjętych ustaleń faktycznych będących podstawą prawomocnego wyroku. Wniosek o wznowienie postępowania jest szczególnym, nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, który może być skuteczny jedynie w razie zaistnienia którejkolwiek z enumeratywnie wymienionych w Rozdziale 56 Kodeksu postępowania karnego podstaw (art. 540 k.p.k., art. 540a k.p.k., art. 540b k.p.k.).

Jeżeli żadna z okoliczności wskazanych we wniosku do tych przesłanek w rzeczywistości nie nawiązuje, a jedynie wskazuje na celowość przeprowadzenia dowodów, które były znane sądom orzekającym w sprawie, zachodzi konieczność odmowy przyjęcia takiego wniosku na podstawie art. 545 § 3 k.p.k., wobec czego Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.